

til mine Udtalelser om det staaende Udvalg, som behandler Statsrevisorernes Betænkning. Det ærede Medlem udtalte, at det, jeg paatænkte, var at skabe en Overrigsdag, og det ansaa han for at være bundforkert. Jeg har slet ikke tænkt paa en Overrigsdag, men jeg har nok en Følelse af, at saa snart man taler om ved Hjælp af Udvalgene at søge at faa tilvejebragt mere fyldestgørende Oplysninger, end Administrationen har givet, møder man Raabet: Overrigsdag! Hvis vi overhovedet skal tale om et Udvalg i dette Ting, som er ved at blive en Overrigsdag, er det det Udvalg, det ærede Medlem har den Ære at sidde i, nemlig Finansudvalget. Raabet: Overrigsdag! forekommer mig overordentlig ilde anbragt overfor et saa beskedent Ønske som dette, naar man hører, at Finansudvalget ikke har mere Tid til sin Raadighed, end at det kun kan ofre nogle faa Timer paa Behandlingen af Statsbanernes Budget, der er saa omfattende, og hvorover der rejses saa stærk Kritik. Kritikken kan nu være mere eller mindre berettiget, men i mangfoldige Tilfælde tror jeg, den er begrundet. Jeg tror ikke, Lønningsudvalget er blevet en Overrigsdag, fordi man har gjort det til et staaende Udvalg paa 15 Medlemmer, men hvad jeg ved, er, at det Udvalg, der behandler Statsrevisorernes Betænkning, er ikke nogen Overrigsdag, men har været et rent og skært „Undermaaleri“, fordi det ikke har kunnet gøre det mindste. Men hvad skal man saa med Udvalget?

Naar vi nu faar et Ønske fra de forskellige Rigsdagspartier opfyldt derved, at man udvider Statsrevisionens Myndighed, forekommer det mig, at det vilde være i god Kontakt dermed, at man gav det Udvalg, som skal behandle Statsrevisorernes Betænkning, ikke alene en større Myndighed, men ogsaa en Pligt til at skaffe de fornødne Oplysninger til Veje. Jeg tror, den højtærede Minister har Ret, naar han udtalte, at Statsrevisorerne ikke skal være paa Farten altid for at undersøge alt, men at de skal have Myndighed til at foretage Stikprøver baade ved denne og hin Lejlighed. Det Udvalg, som behandler Statsrevisorernes Betænkning, har hidtil ikke haft noget som helst at sige, og jeg kan ikke forstaa, at man fra frisindet Side vil sige, at det, vi skal arbejde paa, er at faa nedsat et Udvalg, som ingen Betydning har. Det er jeg en decideret Modstander af, men jeg ønsker ikke, at vi skal skabe en Overrigsdag. Jeg er tilbøjelig til at tro, at Finansudvalget for meget er blevet en Overrigsdag, men det har gammel Tradition,

Lønningsudvalget er ikke blevet en Overrigsdag, og det vil dette Udvalg heller ikke blive.

Naar vi nu giver Statsrevisorerne større Myndighed, fordi vi tror, det er rigtigt, siger jeg, at det vil være ret og rimeligt, at man giver dette Udvalg en større og mere fyldig Repræsentation fra de forskellige Partier. Derved vil man ogsaa udvide dets Myndighed. Jeg siger dette, fordi jeg synes, det er saa urimeligt, at et Medlem her staar op og siger, at vi skal passe paa, at Udvalget ikke faar for meget at spørge om og søge Oplysninger om, thi jeg har den Opfattelse, at naar vi løser Spørgsmaalet om Statsrevisionen paa en god og naturlig Maade og giver den den rette Myndighed, vil ogsaa det belejlige Øjeblik være der til at give det bestaaende Udvalg Midler til at opfylde dets Hverv. Det kan ikke være dette Tings eller noget bevilgende Tings Villie at indskrænke sine Udvalgs Myndighedsomraade til det mindst mulige; men det forekommer det mig, der laa i det ærede Medlems Ord.

Finansministeren (Brandes): Jeg beklager, hvis jeg overfor det ærede Medlem fra Give (N. C. Jensen) har gjort mig skyldig i en Misforstaaelse. Jeg kan jo have hørt fejl; men jeg hørte det ærede Medlem sige, at Staten stod i Forskud overfor Privatbanerne. Det maa have været en lapsus lingvae, om jeg tør tale Latin, fra det ærede Medlems Side, hvis han har sagt det. Det ærede Medlem forklarede jo ogsaa, hvorledes Kommunerne staar i Forskud overfor Staten. Det ærede Medlem undrede sig herover og sagde, at det var noget, der ikke burde finde Sted. Men det er jo, som Rigsdagen har bestemt det. Rigsdagen har bevilget 1 Million aarlig, og den er blevet anvendt. Der er altsaa ikke noget at klage over Finansministeriet og Administrationen paa dette Punkt. Noget helt andet er, at „de offentlige Arbejder“ har givet Privatbanekoncessioner i langt større Udstrækning, end det er muligt med denne ene Million at yde de Tilskud, som det er Lovgivningsmagtens Mening, at de skal have. Men der er altsaa ikke noget at klage over Rigsdagen eller Administrationen i denne Sag. Denne Million bliver brugt paa rettelig og rimelig Maade.

Svensden: Jeg tror nok, at jeg er fuldstændig enig med den højtærede Minister. Naar det efter den højtærede Ministers Bemærkninger kunde synes, som om der var nogen Uenighed, maa det skyldes,